

Arrest

**nr. 70 106 van 18 november 2011
in de zaak RvV X en X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 december 2002 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 23 december 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 3 juli 2003 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep hiertegen wordt bij arrest nr. 150.110 van 12 oktober 2005 door de Raad van State verworpen.

1.2. Op 18 juli 2011 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.3. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 20 februari 2003 werden genomen in Groot-Brittannië, alwaar hij asiel had aangevraagd.

1.4. Op 8 augustus 2011 wordt de terugname van verzoeker aan de Britse autoriteiten gevraagd in toepassing van artikel 16 (1) (e) van de verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.5. Op 12 augustus 2011 stemmen de Britse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

1.6. Op 24 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. J. {...} (alias UK: S. A. {...}) geboren te Doab (alias BE: Tangu-Savyeddab-Wardak), op (in) {...} (alias BE: {...}; alias UK:{...}) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 17.07.2011 is aangekomen in België. Eén dag later, op 18.07.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Doab in 1985. Betrokkene bleek in België echter op basis van zijn vingerafdrukken al bekend te zijn met geboorteplaats in “Tangui-Sayeddabab-Wardak” en geboortedatum {...}.

Uit het Eurodacverslag van 18.07.2011 blijkt dat betrokkene in het Verenigd Koninkrijk asiel heeft aangevraagd. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben op 12.08.2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.07.2011 dat dit zijn tweede asielaanvraag in België is en dat hij eveneens asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk.

Betrokkene verklaarde dat hij in oktober 2001 Afghanistan per auto verlaten zou hebben naar Iran. Na een verblijf van vijf maanden in Iran (Teheran) zou hij te voet vertrokken zijn naar Turkije waar hij gedurende vijftien dagen in Istanboel verbleef. Vervolgens zou hij te voet en per boot naar Griekenland vertrokken zijn waar hij vijf maanden in Athene verbleef. Uiteindelijk vertrok hij vanuit Athene met de wagen naar een onbekend land van waaruit hij met de auto verder reisde naar België waar hij in oktober 2002 arriveerde. Na een verblijf van een drietal maanden in een opvangcentrum in Oostende zou hij met de vrachtwagen naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken zijn waar hij in februari 2003 asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat hij tot augustus 2005 in het Verenigd Koninkrijk verbleven zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij in het Verenigd Koninkrijk meerdere negatieve beslissingen kreeg. Na twee jaar verblijf in het Verenigd Koninkrijk zou hij per vrachtwagen naar Frankrijk gereisd zijn en van daaruit met de vrachtwagen verder naar Italië. Na zes dagen zou hij per vrachtwagen en per schip verder gereisd zijn naar Griekenland waar hij gedurende zes jaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Griekenland terug naar Italië gereisd zijn vanwaar hij na twee dagen verder reisde naar Frankrijk (Parijs) vanwaar hij vervolgens met de trein richting België reisde en op 17.07.2011 zou zijn aangekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij eveneens gebruik heeft gemaakt van een alias, met name S. A. {...}, geboren op {...} te Wardak.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 18.07.2011 werd voor betrokkene op 08.08.2011 op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) een terugnameverzoek aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk overgemaakt. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk willigden dit verzoek tot terugname voor betrokkene op 12.09.2011 in op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in het Verenigd Koninkrijk bekend is onder de gegevens van S. A. {...} met geboortedatum {...} afkomstig uit Afghanistan.

Met betrekking tot het voorgaande dient te worden opgemerkt dat betrokkene zowel wat betreft zijn naam als zijn geboortedatum andere persoonsgegevens gebruikt heeft in het Verenigd Koninkrijk dan bij zijn asielaanvraag in België. Betrokkene verklaarde wel dat hij een alias gebruikt heeft, met name S. A. {...}, geboren op {...} te Wardak (DVZ, vraag 3), maar behalve dat de naam gedeeltelijk overeenkomt is de geboortedatum die hij in België bij zijn alias opgeeft volledig verschillend van diegene die ons werd overgemaakt door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene bij zijn asielaanvraag van 18.07.2011 in eerste instantie de gegevens opgaf van H.J. {...}, geboren te Doab in 1985 en verklaarde dat dit zijn eerste asielaanvraag. Uit de gegevens in het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat deze de opgegeven persoonsgegevens alsook de verklaring dat dit zijn eerste asielaanvraag zou zijn, niet met de realiteit overeenkomen. Uit de gegevens van Printrak van 18.07.2011 blijkt immers dat betrokkene in België reeds bekend staat onder de gegevens van H. J. {...}, geboren te "Tangui- Sayeddabab-Wardak" met geboortedatum {...} en met Afghaans staatsburgerschap die op 16.12.2002 bij de Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvraag. Inzake deze asielaanvraag van 16.12.2002 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 03.07.2003 bovendien een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad Van State werd op 12.10.2005 door de Raad verworpen. Er dient op basis van de gegevens in het administratief dossier van betrokkene dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene getracht heeft om zowel in België als in het Verenigd Koninkrijk onder verschillende persoonsgegevens asiel aan te vragen maar eveneens getracht heeft zijn eerste asielaanvraag in België voor de Belgische autoriteiten achter te houden hetgeen ernstige twijfels laat ontstaan over de geloofwaardigheid van het geheel van betrokkenes verklaringen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals naam en/of geboortedatum in verschillende landen, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten bovendien onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene blijkt bovendien evenmin in het bezit te zijn van een authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit te bewijzen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en heeft bewust getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden niet enkel wat betreft zijn persoonsgegevens maar eveneens wat betreft eerdere asielaanvragen.

De verklaringen van betrokkene dat hij na zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk uiteindelijk via Frankrijk en Italië naar Griekenland zou zijn gereisd waar hij zes jaar verbleef zonder asiel aan te vragen alvorens terug te keren naar België via Italië en Frankrijk kan betrokkene evenmin op enige wijze aantonen of concretiseren (DVZ, vraag 13). Gezien de bovenstaande vaststellingen aangaande de verschillende persoonsgegevens die betrokkene gebruikt heeft in België en het Verenigd Koninkrijk en de duidelijke pogingen om de Belgische autoriteiten bewust te misleiden aangaande zijn identiteit en eerdere asielaanvraag laat dan ook ernstige twijfels ontstaan voor de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Frankrijk, Italië en Griekenland zou zijn gereisd en vervolgens via de omgekeerde route terug naar België.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wilde indienen verklaarde betrokkene dat hij eerder al in België was en dat de mensen hier vriendelijk zijn (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk meerdere keren werd afgewezen en dat hij daarom niet terug wil naar het Verenigd Koninkrijk (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene vooreerst niet aannemelijk maakt dat de mensen in het Verenigd Koninkrijk niet vriendelijk zouden zijn en in België wel. Daarnaast dient met betrekking tot de verklaring dat hij niet terug wil naar het Verenigd Koninkrijk omdat zijn asielaanvraag er meerdere keren werd afgewezen te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn asielaanvraag of –aanvragen in een ander land of landen werden afgewezen, neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen omdat zijn asielaanvraag het Verenigd Koninkrijk meerdere keren zou zijn afgewezen. Het Verenigd Koninkrijk is immers een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het loutere feit dat betrokkene asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk meerdere keren zou zijn afgewezen betekent niet automatisch een schending van de voorgaande richtlijnen of art. 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er bovendien evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene haalde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn gehoor op de DVZ van 29.07.2011 geen problemen aan aangaande zijn gezondheidstoestand (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. (2)^a

1.7. Op 6 september 2011 werd verzoeker gerepatriëerd naar Groot-Brittannië.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vordert bij afzonderlijke verzoekschriften van 7 september 2011, gekend onder rolnummers 78 631 en 78 686, de nietigverklaring enerzijds van de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds van het bevel om het grondgebied te verlaten. Daar blijkt dat de bestreden "beslissingen" slechts één beslissing betreffen, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) past het in het kader van een goede rechtsbedeling beide beroepen samen te voegen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 september 2011 gerepatriëerd werd naar Groot-Brittannië. Uit voormeld gegeven blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De raadsman van verzoeker beaamt dit ter terechtzitting.

Het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het verzoekschrift gekend onder het rolnummer 78 631 voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 7, alinea 1, van de Vreemdelingenwet, de schending van het "disproportionaliteitsbeginsel" en de schending van de artikelen 2, 6, 7, 14 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

In het verzoekschrift gekend onder het rolnummer 78 686 voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verzoeker betoogt als volgt:

"3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 7, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980; schending van het disproportionaliteitsbeginsel; schending van de artikelen 2, 6, 7, 14 en 17 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

3.2. Verwerende partij nam de bestreden beslissing omdat zij gelooft dat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

De bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van een asielzoeker wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient (art. 5.2. van de Verordening (EG) van de Raad van de Europese Unie nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend van 18 februari 2003).

Verzoekende partij vroeg 16 december 2002 haar eerste asiel aan in België. Verwerende partij daarentegen geeft zelf aan dat dit met de gegevens van Printak wordt bevestigd.

Hieruit volgt dat België de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Dat verzoekende partij daaropvolgend nog asiel aanvroeg in het Verenigd Koninkrijk kan hieraan niets veranderen noch het feit dat het Verenigd Koninkrijk bereid is gevonden verzoekende partij over te nemen.

Bovendien stelt artikel 5.1 van voormelde Verordening (EG) van de Raad van de Europese Unie nr. 343/2003 van 18 februari 2003 dat de volgorde van de criteria zoals zij in de tekst voorkomen bepaalt welk criterium eerst wordt toegepast. Aangezien het criterium van de plaats van de eerste asielaanvraag als eerste in de tekst voorkomt is andermaal België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Er bestaan daarom twee redenen waarom België de asielaanvraag moet behandelen en waarom aan verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven.

De bestreden beslissing schendt artikel 5 van voormelde Verordening (EG) van de Raad van de Europese Unie nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009.

3.2. Verwerende partij is als lidstaat waar verzoekende partij haar eerste asielaanvraag indiende verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielverzoek (art. 5.2 van de Verordening (EG) van de Raad van de Europese Unie nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend van 18 februari 2003).

Verwerende partij bevestigt dit zelf door aan te geven dat dit blijkt uit de gegevens van Printak: verzoekende partij vroeg op 16 december 2002 asiel aan in België voor elke andere asielaanvraag in de Europese Unie.

Door te weigeren om de asiel aanvraag te behandelen ontnemt verwerende partij aan verzoekende partij het genot op het recht van asiel in de zin van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000. Schending van het voormelde artikel.

Om voorgaande redenen is de bestreden beslissing evenmin gesteund op deugdelijke motieven die de beslissing kunnen schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

4.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 6, 7, 14 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het “disproportionaliteitsbeginsel” merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen en dit beginsel, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen en dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden worden. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.5. Verzoeker meent in essentie dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag gelet op artikel 5.2. van de Dublin II-verordening. Verzoeker leidt hieruit af dat, daar hij een eerste maal asiel aanvroeg in België op 16 december 2002, België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het feit dat hij nadien asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk doet hier niets aan af. Verzoeker wijst op artikel 5.1. van de Dublin II-verordening dat de volgorde van de criteria bepaalt. Aangezien het criterium van de plaats van de eerste asielaanvraag als eerste in de tekst voorkomt is België aldus de verantwoordelijke lidstaat. Door te weigeren zijn asielaanvraag te behandelen, ontnemt de verwerende partij volgens verzoeker hem het genot op het recht van asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van 7 december 2000.

4.6. Artikel 3 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.”

Artikel 5 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van artikel 5.2. van de Dublin II-verordening wanneer hij op grond van deze bepaling meent dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Immers, de criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, worden uiteengezet, in dalende volgorde, vanaf artikel 6 van de Dublin II-verordening en hebben betrekking op het principe van eenheid van gezin, de afgifte van verblijfstitels of visa, illegale binnenkomst of verblijf, legale binnenkomst, asielaanvraag in de transitzone van een luchthaven en pas wanneer geen enkele van voorgaande criteria van toepassing is, valt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op de lidstaat waar voor het eerst een asielaanvraag werd ingediend.

Artikel 10.1 van de Dublin II-verordening bepaalt dat *“wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, (...), dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden van de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”* Uit de feitelijke gegevens voorhanden blijkt duidelijk dat verzoeker na de afwijzing van zijn asielaanvraag in België in 2003 in Groot-Brittannië verbleven heeft en aldaar een asielprocedure doorlopen heeft alvorens zich op illegale wijze opnieuw naar België te begeven, alleszins toont verzoeker niet aan dat hij ergens anders verbleven heeft voor zijn komst naar België. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing gemaakt van artikel 16.1. e) van de Dublin II-verordening, dat luidt: *“De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”* Gelet op de

gegevens voorhanden in het administratief dossier en gelet op het feit dat Groot-Brittannië zich expliciet akkoord verklaarde met de terugname van verzoeker stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht oordeelde dat Groot-Brittannië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007.

Dit artikel luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht zijn recht op asiel geschonden wordt. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet op basis van welke artikelen van de Dublin-II-verordening niet België maar Groot-Brittannië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Zoals reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat de asielaanvraag door de Britse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

De schending van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet worden aangenomen.

De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 78 631 en 78 686 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER